

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Til Hs. Kongl. Høihed Prinds Christian Frederik Af Danmark, Nytaarsdag 1822

Citation: Baggesen, Jens: "Til Hs. Kongl. Høihed Prinds Christian Frederik Af Danmark, Nytaarsdag 1822", i Baggesen, Jens: *Riimbreve og poetiske Epistler. 2. Samling, 1809-1823. - 1894*, udg. af A. Arlaud , 1889-1903, s. 238. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen03tom-shoot-workid57164/facsimile.pdf> (tilgået 10. april 2024)

Anvendt udgave: Riimbreve og poetiske Epistler. 2. Samling, 1809-1823. - 1894

Til Hans Kongelige Höthed
Prinds Christian Frederik af Danmark.

Paris, paa Nytaarsdag 1823.

Prinds, som de trende Livets Huldzudinder
Vælsignende har alt i Vuggen fyri,
Hvem Dyd og Kunst og Vidstab Krænse binder
Af Thules og Hesperiens Kærminder —
Hvis Dannished, indtagende hvært Bryst,
Er Danmarks Stolthed og Europas Lyf!
Modtag is blandt de duftende Demanter,
Som paa Din fyrligste Vej
Udlændets Hyldest frører fra alle Kanter,
Et lille, hemlighed, ydmigt Glemmige!
Dg, mens Du toller Dannefolkets Hæder
Dg gior dets Navns Erindring elfælig,
Lad i den glimrende blandt Jordens Stæder
Dets Tak min danske Læbe tolke Dig!

Du vil imellem Sydens Melodier,
Lykkenstningsdagen vækker i hver Øraa,
Og alle Vestens, Østens Harmonier
Det hjerlelige Nord-Wyn ei forsmæae.
Den fyrlie, der endog i Hjemmets Enge,
Hvor fremmed Lyd det fræber at fortænge,

Tro som ihu sit elſte Modersmaal,
Hør ikke tabt i Sydens Blomstersenge
Sit danske Malm og ikke Nordens Staal.
Du veed, at Dællang andenſeds har hienime
End blot i Hvirrler af et Fuglebryſt,
End ſige Triller af Caſtratens Stemme;
Du og i Miners Væld har hørt dets Røſt!
Er og fun ſvagt det Nyn, mit Bryſt Dig bringer
her, hoor Zephirs og favorers Spil
Med Vælsharpetoner Dig ontringer;
Jeg veed, Dit herte lytte vil derkiſ,
Fordi det bringes Dig paa Nordens Vinger.

Hil Dig paa Vendingsaarets førſte Dag!
Det Vendingsaars, som trefold Storm behuder
Hvert Fredens folk og alle Jordens Guder,
Da Banner snart mod Banner, flag mod flag,
Paa ny, bestemmede, til Seflets Ende,
Om ikke for Aarhundreder, vil vende
Den gamle Mennefhedens store Sag.

Hil Dig, o Prinds! at rufset ud med Evner,
Naturen faa blandt Styrerne fun gav,
Hvis Navne Kreniken ærbedig nævner,
Du lærte kiende det oprørte hav,
Hvorpaa det blev Dit Lod, engang at føre
Det Skib, som under Knud og Valdemar
Engang det størſte blandt Europas var —
Dg at, mens mange Skjermænd intet høre,
Til Stormens forbud Du hat laant Dit Ørel
Hil Dig, at, tidlig vant til Bolgeslag
I folk-Orcaner og til fald af fiede,
Hvor, Polen nær, fornæmmes Hellas Vælde,
Du og har hert Vesurs og Vænas Brag
Dg veed om det oprørte havs Uhyrer

Meer, end i Havnens mangen anden Styrer —
fra Nord til Syd bestandig selv ombord,
Du kiender Stæmmens Magt fra Syd til Nord,
Og veed, at Aareslag omsonst bekræmper,
Hvad ingen jordisk Modstand ganske dæmper.

Ei blot af Sandheds gamle fibelbræt
Dig vor Øplysningsbrammons nye Begej
Du kiender fyrstepligt og folkeret
Og Kiernen af, hvad Menneskheden søger —
Den finder ingen i sit Cabinet,
Hvori kun Fortidsaandens Gienfærd spørger —
Dig svarte Trondhjem, og Paris, og Rom,
Og meer end een Forhållings Folkestemmie —
Dig lod Europa levende fornærme,
Hvad Nutidsaandens Uro spørger om;
Og rolig samler Du i hjemligt Herte
Den Kundsfab, som Du udenlands begierte.

Prinds! vær velsignet, at Din hele Færd,
I hver dens Nitring venlig og retfærdig,
Saa god som viis, saa elskelig som værdig,
Forkynder Sydens Studsen Norden's Værd —
Alt i Paris, som Tidens Muser pris,
Den store Sammelplads for Jordens Vise,
Du, hvor Du sees og høres, viser Dig
En Anacharsis i Althenen lig,
Og, kændst med Roser alt, som albrig falme,
I Haanden, som for end usedie Slægt
Engang skal høre Sceptrels tunge Vægt,
I Kloges Samfund bærer Viisdoms Palme!

Dit Liv beskytte Himmelens Varetæg!!
Det folk, hvis fordums frugtelige Fædre

Oldtidens Sagn endnu som Guder hædre,
Som fierde Christjan, Juul og Tordenskiold
Paa han bed trode hver en fiendlig Vold —
Det Folk, hvis Hæders Glands i hver en Old
En Hør ubodelige Navne nævner:
Hvis Roes til Efsets flugt en Rømer bandt —
Hvis Præis i Draabens Verden Müller vandt —
Hvis Navn en Dahl i Floras Teppe ivandt —
Hvis Minde Tycho strev med Himmelens Stjerner —
Hvis følelser for Altret Kingo sang —
Hvis Veemods Eyst i Ewalds Harpe klang —
Hvis Lune Holbergs Pittighed udtalte —
Hvis Tænking Rothe bandt en hædret Krands —
Hvis Dannished i Kunst og skønne Sands,
Som Abildgaard og Stub og Carstens malte,
Endnu hver Thorwaldsens nyfædte Gud
I Steen for Ewigheden taler ud —
Hvis Ideal med alle Livets Under,
Med meer end Amathusias Magie,
Med meer end med Chartiers Tryslerie,
Gudinden ved Din Side huldt forkynner —
Det Folk, som føler veemodsfuldt sit Savn
Bag Elben i den elste fedestavn,
Som, hyldende, Dit fieldne Værd paaffienner,
Øg nævner, stolt og fro, sin Konges Ven
Den første blandt deis palmekrone Sonner,
Det Falder i mit Hiertes Nyn igjen
Dig, elste Prinds! og Din tilbedte Mage
Paa denne første mellem Årets Dage.

Ja, Nordens Christjan! det er ei min Sang,
Hvorfil Du ventlig laarer nu Dit Øre —
Det er Velsignelsen fra Dannevang,
Den gamle Skiald til Harpens brudte Klang
I dette Nyn Dig rover at fremføre.

For spædt, for nyt endnu, for pludseligt
Er Livet, Du giengas den længe Døde,
Til i et Dans Apollo vcerdigts Digt
Din Opgang i sin Straaleglands at møde,
Min svage Stemme kun velsigner Dig;
Dens Lovsang toller mat det elste Rige;
Men lad Dit Hjerte mine Caarer sige:
At den er dansf, og sand, og elskelig!
